

Luna prieteniei romino-sovietice

Acad. prof. C. I. PARHON
președintele Consiliului General A.R.L.U.S.

Intrată în tradiția marilor sărbători ale poporului nostru, Luna prieteniei romino-sovietice constituie în fiecare an un prilej de adâncire a relațiilor frățestii statornicite de veacuri între țara noastră și Uniunea Sovietică, un prilej de manifestare, din partea ambelor popoare, a sentimentelor de sinceră prietenie care le leagă.

Istoria poporului nostru, destinul său încă din timpurile cele mai străvechi au fost puternic legate de istoria și destinul poporului rus. În vechiul popor rus noi am avut întotdeauna, în vremurile de grea cumpănă, un prieten credincios, care a înțeles și sprijinit năzuințele poporului nostru spre libertate și independență. Fiile istoriei au înscris nenumărate asemenea pilde care au culminat cu actul eliberării țării noastre în vara anului 1944.

În anii puterii democratice populare — anii de fărâșire a noii orânduri de stat, a economiei și culturii socialiste — tradiționalele relații de prietenie dintre poporul nostru și popoarele Uniunii Sovietice au căpătat un conținut nou, noi perspective de dezvoltare.

Credincioasă principiului internaționalismului proletar, Uniunea Sovietică a promovat în raporturile sale cu țările lagărului socialist un nou tip de relații, bazate pe egalitate în drepturi, colaborare și ajutor reciproc — înalt exemplu pentru toate țările mari și mici din lume. Aceste relații de tip nou, stabilite între Republica Populară Română și Uniunea Sovietică și consfințite de cîtuzele Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală — încheiat între guvernele celor două țări în februarie 1948 — stau la temelia succeselor cu care se mîndrește poporul nostru. Datorită colaborării multilaterale cu Uniunea Sovietică, țara noastră s-a putut smulge din rîndul țărilor condamnate de capitalism la inapoiere și înrobire economică, la rolul de apendice agrar al marilor puteri industriale. În raporturile cu U.R.S.S. schimburile economice avantajoase pentru ambele părți ne-au permis importul de mașini și utilaje necesare dezvoltării industriei, în condiții care au contribuit la consolidarea independenței economice și politice a țării noastre.

Colaborarea între cele două țări a dus la îndeplinirea cu succes a sarcinilor primului nostru plan cincinal și constituie un factor hotărîtor în înlăturarea direcțiilor Congresului al II-lea al P.M.R. cu privire la actualul cincinal, înregistrîndu-se realizări în opera de industrializare socialistă a țării, în transformarea socialistă a agriculturii, în ridicarea bunăstării oamenilor muncii.

O recentă mărturie a sprijinului prietenesc acordat țării noastre de către Uniunea Sovietică o constituie lucrările de construcție — cu sprijinul documentației și al instalațiilor tehnice sovietice — a primului reactor nuclear din R.P.R.

Restituirea de către Uniunea Sovietică a tezaurului de artă rominească demonstrează cu tot atîta tărie atîtuirea de sinceră prietenie a U.R.S.S. față de țara noastră.

Printre faptele ce stau mărturie caracterului profund popular al prieteniei romino-sovietice se află și activitatea multilaterală a Asociației romine pentru legăturile de prietenie cu Uniunea Sovietică — A.R.L.U.S.

Expresie a sentimentelor de dragoste și recunoștință pe care poporul român le nutrește față de marea sa vecină din răsărit, A.R.L.U.S.-ul depune o activitate neobosită pentru adîncirea prieteniei romino-sovietice.

Organizînd în fiecare an între 7 octombrie și 7 noiembrie Luna prieteniei romino-sovietice, care cuprinde un bogat program de manifestări culturale-artistice, A.R.L.U.S.-ul oferă oamenilor muncii un prilej deosebit de a-și îmbogăți cunoștințele despre actualitatea sovietică, de a învăța din experiența sovietică, de a-și exprima încă o dată dragostea fierbinte față de poporul sovietic.

Anul acesta, Luna prieteniei se desfășoară în condițiile remarcabilelor succese dobîndite de poporul sovietic în lupta pentru transpunerea în viață a hotărîrilor istoricului Congres al XX-lea al P.C.U.S., pentru înlăturarea obiectivelor celui de al 6-lea cincinal. Numeroase conferințe și simpozioane ce vor avea loc în această perioadă, expozițiile amenajate în Capitală și în centrele regionale vor fi consacrate acestor importante succese.

Paralel cu manifestările care vor avea loc în țara noastră în Luna prieteniei, în Uniunea Sovietică se vor desfășura acțiuni variate prin care poporul sovietic va lăsa cunoștință de succesele industriei, agriculturii, științei și culturii rominești. În acest scop, răspunzînd invitației Asociației unionale pentru legăturile culturale cu străinătatea — V.O.K.S., va pleca în U.R.S.S. o delegație de specialiști romîni care vor prezenta în cadrul unor întîlniri cu oamenii de știință, literatură și artă sovietici, realizările țării noastre în opera de construcție a socialismului. Poporul sovietic urmărește cu interes realizările oamenilor muncii din țara noastră. În Uniunea Sovietică se bucură de multă prețuire cercetările oamenilor de știință romîni în diferite domenii. Operele clasice literaturii noastre și ale scriitorilor noștri contemporani, traduse în tiraje de masă în Uniunea Sovietică sînt astăzi cunoscute și iubite de cititorii sovietici.

Ca urmare a acordului privind colaborarea culturală între Uniunea Sovietică și Republica Populară Română — încheiat în cursul acestui an — schimbările reciproce în domeniul științei, artei, literaturii, învățămîntului, sănătății și al vieții sportive au dobîndit o și mai largă extindere.

Relațiile multilaterale dintre cele două țări prietene găsesc aprobare și un puternic ecou în rîndul popoarelor iubitoare de pace și libertate. Oamenii de bună credință și cu mintea luminată, de profundă încredere în aceste relații un model demn de urmat și consideră prietenia dintre poporul român și poporul sovietic drept unul din factorii consolidării păcii și dezvoltării colaborării între state.

Marți a avut loc la sediul Consiliului General A.R.L.U.S.-ului ședința plenară a Consiliului General A.R.L.U.S.-ului. Au participat tovarășii: Mihron Constantinescu, Gheorghe Hossu, acad. prof. dr. Constantin I. Parhon, acad. prof. Traian Săvulescu, Constanța Crăciun, Ion Pas, Ofeția Manole, acad. Marius Nasta, acad. M. Roller, prof. univ. N. Săăgeanu, dr. I. Bogdan, N. Popescu-Doreanu, Eduard Mezincescu, prof. univ. M. Gheorghiu, Eugen Rodan, prof. univ. Traian Gheorghiu, general locotenent în rezervă Ilie Crețulescu, C. Paraschivescu-Bălăceanu, prof. univ. N. Păscu, Cicerone Teodorescu, șef rabînul Mozes Rosen, Maria Filotti, Ion Dăciac și alți membri ai Consiliului General A.R.L.U.S.-ului.

Ședința plenară a Consiliului General A.R.L.U.S.

A fost de față I. S. Ilin, secretar al ambasadei Uniunii Sovietice la București. Ședința a fost prezidată de acad. prof. dr. C. I. Parhon, președintele A.R.L.U.S.-ului. Tov. Ion Moraru, secretar adjunct al Consiliului General A.R.L.U.S.-ului, a prezentat o înfrîntă asupra desfășurării Decadei artei și literaturii ucrainene, care a avut loc în țara noastră între 27 august și 5 septembrie, cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la nașterea marelui scriitor revoluționar ucrainean Ivan Franko.

Tov. C. Paraschivescu-Bălăceanu, conducătorul delegației A.R.L.U.S.-ului, a invitat în V.O.K.S.-ului a vizitat Uniunea Sovietică cu prilejul zilei de 23 August, a făcut o dare de seamă asupra activității delegației A.R.L.U.S.-ului în U.R.S.S. Conducătorul delegației A.R.L.U.S.-ului, acad. prof. Traian Săvulescu, a relatat despre bogatele și variatele manifestări prin care poporul sovietic a sărbătorit ziua eliberării României de sub jugul fascist.

În continuare, tov. Eugen Rodan, secretar al Consiliului General A.R.L.U.S.-ului, a expus proiectul de plan pentru sărbătorirea Lunii prieteniei romino-sovietice în 1956. În cadrul discuțiilor asupra planului au luat cuvîntul, făcînd diferite propuneri, acad. prof. Traian Săvulescu, președintele Academiei R.P.R., acad. Mihail Roller, prof. univ. N. Săăgeanu, rectorul Universității „C. I. Parhon”, scriitorul Cicerone Teodorescu, laureat al Premiului de Stat, prof. univ. Traian Gheorghiu, membru corespondent al Academiei R. P. R., Pavel Balkany, din partea C.C.F.S., S. Bulete, secretar al Consiliului orașeneș A.R.L.U.S. București, și alții.

La sfîrșit, Consiliul General a adoptat în unanimitate planul sărbătoririi Lunii prieteniei romino-sovietice din acest an.

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEACUL NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XII NR. 40 | Vineri 5 octombrie 1956 | 6 PAGINI, 25 BANI

NALELE PARTI CONTRACTANTE DECLARA CĂVOR ACȚIUNĂ ÎN SPIRITUL PRIETENIEI ȘI AL COLABORĂRII ÎN SCOPUL DEZVOLTĂRII MAI DEPARTE ȘI AL ÎNTĂRIIRII LEGĂTURILOR ECONOMICE ȘI CULTURALE DINTRE AMBELE STATE, URMÎND PRINCIPILE RESPECTULUI RECIPROC FAȚA DE INDEPENDENȚĂ ȘI SUVERANITATEA LOR, PRECUM ȘI AL NEAMȘTECULUI ÎN TREBURILE INTERNE ALE CELUIALT STAT.

Articolul 5 din Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală între Republica Populară Română și Uniunea Sovietică.

Trăiască în veci prietenia și colaborarea frățească dintre poporul român și popoarele Uniunii Sovietice!

VIRGIL TEODORESCU

UN GÎND

Un gând rămas să domine mereu, ca o erupție vulcanică, memoria: că voi, pe cai mărunți de stepă, pedestri, sau pe tancuri — ați răsturnat pămîntul, în ultimul război, ca pe-un cazan cu smoală și cu-o putere-aproape ireală i-ați scris din nou, cu-al vostru singe istoria. Și unul lingă altul, din brațe, piept și din iubire, oboseală înfrîntă, ură sfîntă, ați înălțat un monument neplertor pe care-l vede răsărînd în zare, oriunde s-ar afla, orice popor. Imensul monument din acel an, cu fundamentul lui subpămîntean, respiră liber azi în România. Columbele plutesc de-așupra-i lin. Tăiat în marmura speranței la mijlocul acestui veac, e monumentul unui nou destin, e monumentul clasei în atac, al energiei care fierbe și se-implețește-apoi în calme jerbe.

Un gând străbate, ca un marș, memoria, cu trîmbele de praș sfîrșite-atunci de cai mărunți, de tancuri, de chesoane și trena roșie a istoriei purtată peste munți și ape de regimentele-n mantale lungi.

In prag de sărbătoare

Am primit anul acesta din București un dar care m-a mișcat adînc. Într-un album din carton albastru erau mai multe fotografii minunate executate și care înfășuau unele episoade din piesa mea „O chestiune personală” montată pe scena Teatrului Național „I. L. Caragiale”.

Pe spațiile fotografiilor, prietenii mei din România și-au pus semnăturile explicîndu-mi, în limba rusă, ce scenă reprezintă fiecare și cine sînt interpreții. Am apreciat deplin această atenție și grijă.

Am primit cu atenție aceste fotografii și am văzut-o pe nobila și cinstita Malintina în interpretarea Aurei Buzescu, artistă emerită a R.P.R., pe căpitănel Cernogubov, interpretat de Costache Antoniu, artist al poporului, la-am văzut pe Hlebnikov, interpretat de Marcel Angheliescu, stringînd între degete nucele stîns de țigară, concentrat, cundînd în gînduri. Artista Tanji Cocea e fotografiată în rolul Dergacioviei, femeie cinstită dar limbută, Marietta Dulescu în rolul curajoasei prietene a lui Hlebnikov, iar Eva Pătrășcanu în rolul Marlenei. Fotografii imi înfățișau, de asemenea, și pe alți interpreți ai piesei mele.

Luna prieteniei romino-sovietice, sărbătoare scumpă poporului nostru, constituie un prilej mai mult pentru a ne manifesta dragostea și recunoștința pe care o purtăm marelui popor vecin și prieten, Schimbările de delegații care au loc cu acest prilej, contribuie în mare măsură la cunoașterea popoarelor noastre, la cunoașterea realizărilor lor, la cimentarea străvechii prietenii.

Cu ocazia unui astfel de schimb, anul trecut, am avut și eu fericea să cunosc Uniunea Sovietică. Trebuie să mărturisesc că am încercat un sentiment de adîncă emoție în momentul cînd am aflat că voi face această călătorie; în felul acesta mi se împlinea visul pe care-l nutream de mulți ani încoace.

Cu prilejul întîlnirilor avute cu feroviarilor sovietici, am învățat multe lucruri noi, bune și practice, pe care ați eu cit și tovarășii de muncă cînd mă se folosim în activitatea noastră. Rezultatul? Aplicînd metodele sovietice, mulți feroviar au dobîndit succese neașteptate în muncă, dintre care aici socot că e de ajuns să amintesc doar de ridicarea capacității de tracțiune a mașinilor noastre, de prelungirea duratei dintre două reparații capitale. Astăzi, imi arde dragostea și recunoștința față de Țara Sovietică, față de oamenii sovietici, împartășind tovarășilor mei tot mai mult din experiența acumulată cu ocazia vizitei făcute.

Lungu Ștefan

Erou al Muncii Socialiste

La deschiderea Lunii prieteniei romino-sovietice, gîndul nostru se îndreaptă cu recunoștința către Uniunea Sovietică, către făuritorii ei, care, prin lupte eroice, au deschis drum nou nu numai popoarelor din vechea Rusie, ci lumii întregi.

Printre popoarele care au scuturat lanțurile robiei, rîndîndu-și un fel nou de viață, se află și poporul nostru. Cu ajutorul frășec al Uniunii Sovietice, poporul român a înlăturat asuprirea și nedreptă-

tea și, astăzi, construiește socialismul.

La deșchiderea Lunii prieteniei romino-sovietice din acest an, în mintea și inima noastră retrăiesc intens amintirile legate de colaborarea ce s-a cimentat în chip frățesc între oamenii muncii de la noi și cei din marea țară vecină. Evident, în fie ce compartiment de muncă, legăturile au fost multiple și rodnice. Voi vorbi bine-înțelese aici — într-o modestă măsură — de legăturile noastre, ale oamenilor de teatru de la noi, cu oamenii de artă sovietici, de sprijinul pe care aceștia ni l-au oferit cu ațita de zăbăzire și dragoste. Datorită acestei strînse prietenii, din țara vecinii am sosit pe meciagurile noastre și cei dinții soli ai dramaturgiei noi. De la aceștia soli, piesele care aduceau un suflu înnoitor, și ne vorbuse despre lucruri nemaiauzite în teatrul nostru, despre muncă, despre lupta oamenilor împotriva imperialismului, despre construcția de orașe și uzine, despre dragostea adevărată, au avut de învățat deopotrivă și actorii și autorii noștri. Eroilor din aceste piese care muncesc și creează, care duc viața înainte, noi actorii trebuie să le dăm viață.

Desigur, la început ne-a fost greu, de ce să nu mărturisim. Dar cu încetul, muncind îndrumați de sfaturile colegilor noștri sovietici, gîziori, autori, actori, și pătrunzînd adîncul staturilor marelui Stanislavski, astăzi, după dolsprezece ani, putem spune că am făcut mult pentru desăvîșirea artei teatrale rominești. Azi, eroii marelui Gorki, ai lui Korneiuc, ai lui Vereșkii, ai lui Korneicuk, ai lui Golezlov Ivanov, Lavrenic, Leonov, și Smolov — ca să nu enumer decît pe cîțiva — nu ne mai sînt străini. Același sentiment îl trăim și față de eroii clasiciilor Gogol, Ostrovski, Cehov, Tolstoi, Dostoevski, Iată dar, de ce azi, la deșchiderea unei noi Lunii a prieteniei

Georg Traca

Artist al Poporului din R.P.R.

Astăzi, în preajma marii sărbători, Luna prieteniei romino-sovietice, trimite un salut cordial prietenilor mei romîni și urez întregului popor român ca patria sa să înflorească mereu.

În vara aceasta, făcînd parte din colectivul Teatrului de Artă din Moscova care a întreprins un turneu prin România, am avut prilejul să cunosc această țară, am îndrăgit minunatul oraș București și pe veselii lui locuitori.

Fără îndoială că turneul Teatrului M.H.A.T. în România a contribuit la schimbul de valori culturale între popoarele noastre prietene. La spectacolele date de noi au asistat mii de spectatori romîni, și noi, actorii, am fost mișcați în adîncul sufletului de primirea caldă, entuziastă pe care aceștia ne-au făcut-o.

Aflasem mai de mult de înalta cultură muzicală a poporului român, totuși concertul dat în cîntecul Teatrului M.H.A.T. la București, a întrecut toate așteptările noastre. N-avea numai ațel corul participanților la festivalul internațional al tinereții, felul cum a executat în limba rusă cîntecul „Prin ceața-nvolburată”. Cîntecul de adio comsomolist, ne-a mișcat pînă la lacrimi. Am înțeles atunci ce perspective de continuă dezvoltare muzicală s-au deschis în libera România.

Limbaajul artei este internațional, el apropie popoarele. Eu sînt convins că prietenia noastră ne va îmbogăți reciproc și va sluiji în ultimul în opera de întărire a frontului păcii.

V. Toporkov
Artist al Poporului din U.R.S.S.

Cercetarea istorică a legăturilor noastre cu marea popor vecin și prieten descoperă din vrafal cronicilor și documentelor însemnate manifestări de prietenie și colaborare, ale căror rădăcini se pierd în negura vremurilor.

Prietenia celor două popoare s-a manifestat și în vremurile mai noi, ca și în trecut, toideuna în clipele grele pentru țara noastră. Zilele lui august 1944 și luniile ce au urmat au întărit și au pus temelii noi prieteniei romino-sovietice.

Imi va rămîne pururea în inimă și în minte, scena petrecută în jurul amiaza zilei de 29 august 1944 la Fîntea, lingă Ploesti, cînd primul soldat sovietic ajuns în zona petroliferă a strîns frățesc mîna unui soldat român din regimentul 3 călărăși, ce lupta în aceeași zonă. Acest gest simbolic m-a făcut să întrevăd atunci nu numai trecutul și prezentul, dar și viitorul acestei mari prietenii.

Fie-mi decî îngăduiți ca în numele acestor simțămînte să transmit un sincer și călduros salut popoarelor Uniunii Sovietice, și căror soli îi așteptăm cît de curînd în mijlocul nostru, la marea sărbătoare a prieteniei în al cărui prag sîntem.

General de Armată rez.
Orestian I. Iancu

care Uniunea Sovietică ne-a fost îndreptar și sprijin. Ultima dovadă, cea mai adîncă grațitoare? Restituirea valorilor de artă, întoarse țării de obșrie.

Cu recunoștință și dragoste salut această nouă Lună a prieteniei frățești cu Uniunea Sovietică, țara uriașă ce stă cheazășie păcii și prieteniei dintre popoare.

9. Bacovia
M. Buceru

LITERATURĂ-ARTĂ-STIINȚĂ

Un simbol al prieteniei

Prietenia dintre poporul român și popoarele sovietice este un simbol strâns, mai cald. An de an se acumulează tot mai multe și mai puternice temeiuri ale acestei prietenii. Dacă astăzi țara noastră prin munca sa constructivă prin aspirațiile sale înalte și-a câștigat în zădărnici națiunii locul pe care-l merită, dacă știința, literatura, artele, industria, agricultura se dezvoltă și înfloresc, dacă urmele trecutului întunecat se șterg treptat și în locul lor apar tot mai desușite trăsături mărețe ale viitorului — toate acestea sînt binefacerile prieteniei romino-sovietice, sînt roade ale lui prietenii noastre care se bucură de sprijinul neîncetat, neprecupețit pe care i-l-au dat și i-l dau în toate domeniile popoarele Uniunii Sovietice.

Acest adevăr a pătruns adine în conștiința maselor largi din patria noastră, adîncind sentimentele de dragoste pe care le nutresc cărturații, muncitorii și țărani noștri pentru luminoasă țară a constructorilor comunismului, a luptătorilor neînfricați pentru pace.

Ca fizician, a cărui activitate se desfășoară pe tărîmul cercetărilor nucleare, am simțit sprijinul sovietic cu deosebită tărie, și această mi-e cu seamă în ultimele 18 luni. În aceste luni am avut cîntecul de a participa la tratativele care au dus la semnarea la Moscova, în aprilie 1955, a cunoscutului acord romino-sovietic privind dezvoltarea și în țara noastră a fizicii nucleare, a disciplinelor științifice înrudite și a aplicațiilor lor pasnice. Am avut, de asemenea, prilejul de a participa la conferința internațională întrunită la Moscova din

Dr. A. I. SANIDZEVIC, membru corespondent al Academiei R.P.R., membru în Consiliul Științific al Institutului de Fizică atomică al Academiei R.P.R.

inițiativa guvernului sovietic în luna martie a acestui an, în scopul întemierii Institutului Unificat de cercetări nucleare. Cu aceste prilejuri am avut posibilitatea să cupos și să pretuiesc impresiile dezvoltate pe care cercetările și aplicațiile științei nucleare pasnice au luat-o în marea țară a Socialismului datorită înaltei competențe a cadrelor științifice și tehnice, datorită muncii perseverente, larg sprijinite de guvern și minnat organizată de Academia de Științe a Uniunii Sovietice.

Zilele, acestea, presa ne-a adus știri întruintrîm primii sesiuni a Consiliului Științific al Institutului Unificat de cercetări nucleare la care țara noastră este reprezentată de doi membri ai Academiei. Într-un viitor fără îndoială apropiat — și pentru a face această afirmatie mă bazez pe eminența capacității de organizare și de conducere a savanților sovietici de renume mondial D.I. Blohintev — Institutul Unificat va deveni cel mai mare centru de cercetări nucleare din lume. Țara noastră, membră fondatoare a Institutului, va colabora la munca comună prin cercetătorii pe care îi va desemna în acest scop, va participa nemulțumită la lucrările științifice deschizătoare de drumuri noi în știința nucleului atomic, drumuri ce vor duce fără îndoială la aplicații pasnice neabuzate sau doar întreprinse, azi, și de care tehnica și economia noastră, vor beneficia din plin.

Dar sprijinul sovietic acordat nouă în domeniul nuclear nu se limitează numai la această, oricît de mare este însemnătatea Institutului Unificat. Organizarea Institutului de Fizică atomică al Academiei R.P.R. ca și înregistrarea lui cu instalațiile tehnice corespunzătoare, nu ar fi fost posibil fără sprijinul sovietic. Acest sprijin s-a concretizat și prin formarea numeroaselor cadre tinere de care este nevoie și de care va fi nevoie mai ales într-un viitor foarte apropiat, cînd energia nucleară va fi utilizată în cele mai variate domenii ale științei și tehnicii, prin punerea la dispoziția oamenilor de știință a unei bogate documentații tehnico-științifice.

În zilele sărbătorești ale Lunii prieteniei, poporul țării noastre închină gânduri de dragoste și recunoștință poporului care poartă în miștile sale vinjoase steagul păcii și progresului.

Dar în afara acestor temeiuri generale mai fiecare cătețean al patriei noastre are motive personale de a socoti prietenia romino-sovietică drept un bun al său de pret. Asemenea motive personale oglindesc preocupări, interese și țeluri individuale, dar care, într-o societate ca a noastră, se integrează armonios interesele generale.

Pentru mine personal, acest motiv este largul și frătescul sprijin primit pentru dezvoltarea fizicii romino-sovietice în general și a fizicii nucleare în special. Iată de ce reactorul atomic ce se montează actualmente la noi — primul reactor nuclear din țara rominească — constituie pentru mine și colegii mei un înalt simbol al prieteniei frățești cu oamenii sovietici.

Acum zece ani, tot într-o toamnă ca asta, am văzut, printre cei din țara noastră, o expoziție de pictură sovietică. Nu era o expoziție care să îmi permită urmărirea fazelor istorice ale dezvoltării artei în anii puterii sovietice, ci doar întrîntirea laolaltă a lucrărilor cele mai reprezentative a patru artiști: Aleksei Gherasimov, Serghei Gherasimov, A.A. Plastov și A.A. Deineka. Faptul s-a percutat, undeva într-o țară vecină, și mi-a aduc aminte că, întors la București, am fost literalmente asaltat de artiștii prieteni, oricîți sa alle de la mine ce impresie fac, văzute direct, niște opere de artă care, pe atunci, la noi nu se puteau vedea decît din reproduceri, și acelea destul de greu de găsit. Lucrurile s-au schimbat mult într-un deceniu. E adevărat că opere de artă sovietice în original n-au fost expuse la noi pînă acum trei ani, cînd, cu prilejul Festivalului Mondial al Tineretului, cîteva tablouri sovietice au putut fi văzute la Dalles, în rînd cu tablourile celorlalte țări participante. Într-un timp la Muzeul de artă al R.P.R., s-a organizat o seție nelăunță a artiștilor sovietici, și e drept că, mai ales în sectorul grafic, — pictura și sculptura fiind încă destul de slab reprezentate numeric și azi — publicul românesc s-a putut da seama de volumul și calitatea creației artistice în U.R.S.S., chiar și numai după o simplă parcurgere a panourilor de la Palatul Republicii. Publicații sovietice, perioade de artă și cărți tratînd acest subiect se găsesc în momentul de față din belșug în bibliotecile noastre publice, ca și în librării și dacă e vorba de a oferi marelui public desfășurare pe care o dau imaginație artistică — nu numai celui care s-a pregătit anume ca să o simtă, hotărîndu-se să calce pragul muzeului — a această desfășurare i-a fost oferită și pe totușul pasager, din întîmpare pe una din străzile din centrul Capitalei, unde un comitet de agitație activ a organizat adevărate expoziții inteligent prezentate ochiului, cu reproduceri colorate după lucrări de artă sovietice. Pe salile anuntor locale publice, ale instituțiilor de cultură din țară, ba chiar și în unele tablouri și restaurări, reproducute colorate aduc sub ochii publicului opere ale artiștilor sovietici: porțrele, scene de gen sau mari compozitii istorice, multe din ele devenind la fel de populare pentru noi ca și operele similare aparținînd școlii rominești de pictură.

Nu vom mai vorbi de cetățenii romini, din ce în ce mai numeroși, care vizitează Uniunea Sovietică, datorită interesului schimbător cultural și turismului și care, vizitînd muzeele Moscovei și Leningradului rămîn adine impresionați de bogăția și valoarea colecțiilor expuse. E drept că activitatea editorilor în materie de artă — cea astată o colecție de monografii și albume de artă din care au fost date la iveală prezentări ale

mai multor artiști sovietici — n-a ajuns încă să pună la îndemina maselor o privire sintetică, o carte de orientare generală în arta sovietică, în general istoria de artă succintă dar cuprinzătoare, din care la Moscova a apărut, de pildă, în 1954, în editura „Iskusstvo” un volum interesant, sub redacția lui A. I. Leonov, („Russkoe Sovetskoe Iskuss-

reuzile artei sovietice, ca și el nu se complac într-o atitudine de auto-măgulire și de suficiență. Cînd artiștii criticii și artiștii sovietici s-a înțeles că aceștia din urmă și-au notat și au apreciat ca mai de pret, acele comentarii asupra artiștilor care conți-

S. V. GHERASIMOV „Mai”

neau puncte de vedere critice, rezultate din confruntarea cu o mentalitate alta decît cea care a produs opera.

Cunoscutul grafician Kibrik, de pildă, era încîntat de cîte ori spusele vremunii din noi îi prezentau îndrăgita lucrările, bine cunoscute lui, sub un unghi nou, la care nu se gîndise. Din publicația, pe care n-avem destule cuvinte s-o salutăm, alt de utilă este viziunea romină a discuțiilor despre artă purtate în U.R.S.S. „Probleme de Artă Plastică”, traduceri și referate din publicații sovietice editate de Institutul de Studii Romino-Sovietice al Academiei R.P.R. în colaborare cu Consiliul General A.R.L.U.S. și cu Uniunea Artiștilor Plastici, ne putem da seama că punctul de vedere critic capătă în ultima vreme, în discuțiile duse asupra artei în Uniunea Sovietică, o acuitate și o amploare lesite din comun. Artă sovietică de vedere critic capătă în ultima vreme, în discuțiile duse asupra artei în Uniunea Sovietică, o acuitate și o amploare lesite din comun. Artă sovietică de vedere critic capătă în ultima vreme, în discuțiile duse asupra artei în Uniunea Sovietică, o acuitate și o amploare lesite din comun.

Spun aici toate acestea pentru că am căutat să-mi readuc în conștiință tot ce datorăm artei și artiștilor sovietici noi, oamenii artei din Republica Populară Romină. Și mi-am dat seama că deși s-ar putea vorbi mult și substanțial despre conținutul și valoarea operelor, despre atitudinea nouă a

artistului față de lume și viață, despre umanismul artei și despre caracterul ei popular, despre specificul național oglîndit în opera de artă și despre înțelegerea creatoare a moștenirii artistice, a inovației și tradiției într-o școală de artă, despre realism și despre măiestrie — probleme desbătute la noi și asupra cărora fiecare din condeiele criticilor noștri a avut prilejul să consume multă cercetare — nici un omagiu nu e mai mare din partea noastră față de confrății sovietici, oameni de artă, decît recunoașterea acestui sprijin real, care ne vine odată cu mult de la el: îndemnul de a ne depăși, de a ne revizui și de a ne înnoi, îndemnul la sinceritate și autenticitate în artă.

Arta sovietică nu este un simplu obiect de studiu pentru noi, care să poată fi catalogată în fișe și registre, ori care să încapă în cîteva tomuri bine organizate istoriografice, pe perioade istorice și faze de dezvoltare. Ea nu e o materie moartă; este expresia sufletului unor oameni vii, care se opun oricărei anchiloze, oricărei dogme, care vor să-și păstreze tinerețea. De aceea, ea nu trebuie să constituie pentru artiștii romini un bagaj, adică o seamă de cunoștințe intelectuale, folosite ca exemple de imitație la nevoie. Operele de artă nu sînt pandectele, nici cod de procedură civilă, ca să fie scoase din raft sau din buzunar și căutate în indexul tematic; sînt organisme vii.

Plastica rominească are o tradiție, moștenită de la cîteva mari artiști ce-au însemnat pentru poporul nostru niște luminoase puncte de interfezență ale năzuințelor și tendințelor lui adine. Înțelegînd să o cîntim și să o ducem mai departe, în spiritul vremurilor noi, această moștenire artistică va trebui să joace pentru arta rominească de astăzi rolul pe care arta rusă de pînă la 1917 l-a jucat pentru arta sovietică.

Catalizator al forțelor noastre proprii, experiența artistică sovietică ne-a fost și ne va mai fi de mare folos. Dar folosul acesta nu va veni pe calea preluării a imitației. Nu rezultatele gata dobîndite ale frămîntărilor artiștilor sovietici ne pot folosi, ci frămîntările inesei.

Prinînd rezultate, n-am fi decît copiii și enigoni. Trîind pe cont propriu, cu mijloacele noastre, procesul revoluționar care a dus la constituirea unui stil în artă sovietică, vom reuși dacă vom fi destoinici să găsim un stil al nostru, specific național și în spiritul tradiției artei rominești, un stil al nostru de a exprima conștiința poporului și omului care construiește la noi socialismul.

Și nu vom uita niciodată, atunci, că exemplul artiștilor adevărați din Uniunea Sovietică ne-a desvăluit cum poze și în același timp artist al țării tale și al vremii tale, în slujba întregii omeniri dornice de cultură.

SERGHEI OPLOV

Porumbelul

Un copil dintr-un raion cu soare,
(Deocamdat'prea mult nu s'fîm de el)
A lăsat din palmele-i să zboare
Ca bumbacul alb, un porumbel.

Trecătoru-o clipă gîndu-și pierde,
Uită treburi, cătă-nveselit
Spre acoperișu-acela verde,
Ca un cîmp de rouă umezit.

Prin văzduh se clatină-o prăjă,
Șuieră copilul subțirel,
Iar deasupra-i zboară spre lumină,
Filișie-n azur un porumbel.

Sprinten se rotește prin țarie,
Parcă-ar fi o pasare de-argint:

Oameni, hăt! și din periferie
Văd penetu-i de sidel lucind!

Sigur că halabu-n zarea vastă,
Le-amîniți de-un alt hure în zbor...
Dar habar copilul n-are de-asta,
Ochii-înaltă, șuieră de zor.

În cămașă-i rosie, ușoară,
Cu un ștergar descul, cu capul gol,
Fluieră și înima lui zboară
Peste lume-n soare dînd ocol!

Tractoriștii-o cîmp, văd prin azurari,
Vede-o lume-ntr-oagă cum, de sîrg,
Porumbelul năvăle zbor de-a pururi
Se rotește peste mîcâl țîrg...

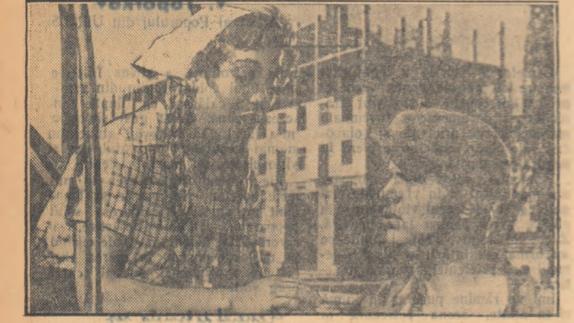
In rominește de GEORGE DAN

Filmele Lunii prieteniei

Cu prilejul Lunii prieteniei romino-sovietice, pe ecranele cinematografulor din Capitală și din țară vor rula numeroase filme în premieră, realizări noi ale studiourilor cinematografice sovietice. Cîteva dintre ele prezintă scene din aceste filme.

Rolul toboșarului Serioja din filmul „Soarta toboșarului” este interpretat de tînărul actor S. Iasinski.

Actorii N. Rumeanțeva și L. Haritonov în filmul „Fiul”, o producție a studioului „Mosfilm”.

O scenă din filmul „Dosarul 306”. Căpitanul Mozarin (actorul P. Bitiukov) este gata să pornească în urmărirea spionilor.

În activitatea noastră editorială ne-am obișnuit să asociem Luna prieteniei romino-sovietice cu unele din perioadele cele mai intense de activitate. Și această literă, nu fără motive neîntemeiate, în această lună se desfășoară activitatea editorială, la care ne vom bucura în mod deosebit de activitatea comunistă editării noastre nu va fi dintr-acele mai mărețe.

Ce cîțiva ani în urmă, Editura „Cartea Rusă” a inițiat o acțiune ce avea să devină cu timpul o adevărată metodă în desfășurarea muncii editoriale la noi. Consiliile și consultările cu cititorii asupra proiectului de plan de apariție pe anul următor. În fiecare an, în luna iulie sau august, în librării și bibliotecă, în întreprinderi și pe șantiere și în mod deosebit în stațiunile de odihnă, cititorii consultă acest proiect și spun părerea asupra alcătuirii lui. În proiectul acesta sunt incluse și criticele cititorilor asupra cărților de care, ulterior, planul tematic urmează să țină seamă. În anul 1955 aceste consultări au fost deosebit de rodnice și rezultatele lor se oglindesc cu prisosință în tematică anulului în curs.

„Mai multe cărți de călătorie” — ne-au cerut cititorii de toate vîrștile, și le-am oferit: „Fregata Pallada” de marele scriitor I.A. Goncarov, o splendidă descriere a unei croazieră în țările lumii, întreprinsă în anii 1852-1855 de autorul cărții. A apărut de asemenea o nouă ediție a „Călătoriei de la Petersburg la Moscova”, însemnările lui Radicev scrise cu un neobișnuit curaj pentru acea vreme și care ne redau imaginea vie a stărilor de lucruri din Rusia domniei Ecaterinei a II-a.

S-a tipărit de asemenea, „Drumul spre Grumant” de K. Badighin, care descrie viața pe o insulă pustie din regiunea polară. Deși această călătorie a avut loc în secolul al XVIII-lea, citito-

rul trăiește și astăzi din plin, alături de temerarii cercetători polari, aventurile pline de neprevăzut, greseliile de neînchipuit înfruntate de aceștia printre ghețuri în deșertul colt de lume. Folosind documentele vremii, scriitorul sovietic Grigoriev ne vorbește în cartea sa „Corăbierul Grigori Selhov” despre călătoria unor neobișnuiți exploratori ruși, porțiti acum aproape 200 de ani să cerceteze asprele țărmuri ale Alaskăi, Semnalăm tot la acest capitol și apariția celui de al doilea volum de însemnări de călătorie al tov. Dr. Petru Groza: „Am văzut cu ochii Țara Păcii”.

O altă dorință îndreptățită și adeseori exprimată de cititori este aceea de a se traduce cărți sovietice de satiră și umor. Anul acesta, editura a răspuns și acestei cerințe, tipăriind volumul „Nu-i păcat să rizi” de Poleakov, care cuprinde o serie de scenele pline de vervă, monologuri satirice, dialoguri spumoase care ne fac să ridem în mod copios, dar, în același timp, ne dau de gînd asupra multor aspecte ale „vechilui” care se manifestă încă în viața zilnică, scop pe care-l urmărește și autorul. Volumul s-a bucurat de un succes deosebit. Scenele și monologurile cuprinse într-insul au fost folosite de numeroase din formațiile noastre artistice.

Editura a rezervat un spațiu apreciabil și cărților de aventură. „Operația Gambit”, „Raza verde”, „Pe malurile Tisei”, iată cîteva din ultimele lucrări ale genului, apărute în editura noastră. Peripețiile pe care le trăiesc eroii acestor cărți, atmosfera de mister pe care o sugerează acțiunea, interesanta

Cartea rusă și sovietică în 1956

ILCA MELINESCU
director al Editurii „Cartea Rusă”

rezolvare a conflictelor sînt, firește, mult gustate de cititori, mai ales de cei tineri.

De o atenție deosebită s-a bucurat continuarea editării ciclurilor de „Opere” ale clasicii literaturii ruse și sovietice, acțiune începută în anul 1953. Astfel, din operele lui Cehov au văzut lumina tiparului volumele IV și V, din Gogol vol. III, din Goncarov vol. II și III, din Tolstov vol. III. Prin editarea acestor volume am reușit, într-o oarecare măsură, să satisfacem dorințele cititorilor care, în ultima vreme, își cam pierduseră răbdarea așteptînd noi volume aparținînd acestor cicluri.

În domeniul poeziei pot fi remarcate de asemenea multe lucruri noi: „Versuri alese” de Aleksandr Blok, care este prima culegere tipărită la noi din opera acestui mare poet rus, o antologie populară „Maiakovski” — mult cerută de cei care gusă versurile marelui poet — cuprinzînd poemele „V. I. Lenin”, „150.000.000”, „Iubesc” și „În gura mare”. Tipărit într-un mare tiraj, volumul este prezentat în aleele condiții grafice. Din lirica lui Scipaciov s-a editat o bogată culegere de „Poezii și poeme”. În versurile cuprinse în volum, poetul cîntă pietenia și dragostea, patriotismul oamenilor sovietici, frumusețile neasemuite ale naturii patriei sale.

Nu putem vorbi de realizările acestui an fără să menționăm valoroasele lucrări de critică, teorie literară și artistică pe care editura noastră le-a pus la îndemina scriitorilor, artiștilor plastici, specialiștilor în materie. Dintre acestea lucrări cităm: „Opere filozofice alese” — o nouă culegere din lucrările lui V. G. Belinski, vasta culegere de articole „Gorki despre literatură”, de asemenea „Clasicii literaturii ruse”, cuprinzînd monografii semnate de cunoscuți critici și cercetători literari sovietici, „I. E. Repin” de Leaskovskaia, volumul I din „Studii” de V.V. Stasov etc.

Dintre colecțiile de popularizare ce au căpătat în ultima vreme o apreciere unanimă din partea publicului cititor, romanul-gazetă stă pe primul plan. Se știe că în această colecție apar romane care, deși tipărite și în ediții obișnuite, sînt reeditate tocmai pentru bogata lor circulație. Trilogia lui M. Gorki: „Copilăria”, „La stăpîn”, „Universitățile mele”, este numai un exemplu din titlurile pe care le cuprinde această colecție. În colecția „Lectura”, de asemenea foarte populară, se tipăresc o serie de volume care cuprind schițe de

I. S. Turghenev, Ivan Franko, A. M. Gorki, Lev Kasilov etc.

Cred că nu este lipsit de interes pentru cititor să amintim aici și de valoarea traducerilor, de înaltul nivel atins de traducătorii în munca lor.

Poeziile clasice ruse și sovietice a fost talmăcită cu măiestrie de poezii ca Miron Radu-Paraschivescu, Al. Philippide, Marcel Bresișu, George Lesnea, Cicerone Theodorescu, Nina Cassian, Veronica Porumbacu, Victor Tulbure, Virgil Teodorescu, Radu Bouraeanu, Mihai Dragomir.

La capitolul literatură clasică în proză se reliefează traduceri voluminoase „Opere” de Cehov (Otilia Cazimir și N. Guma), „Ce-i de făcut?” (P. Comarescu și A. Ivanovski), „Fregata Pallada” (Radu Tudoran și M. Mihail), „Opere” de Gorki (tradus cu măiestrie de academicianul Cezar Petrescu). Sociologul de asemenea ca foarte reușite traduceri voluminoase: „Emelian Pugaciov” de Siskov (Ștefănescu-Medelei) și A. Ivanovski) și „Opere” de K. Fedin — vol. III (Ion Nichifor și Izabela Dumbravă).

Desigur, cercetătorii librăriilor au îndemnat și copierile atrăgătoare, un îndemn în plus ca să cerceteze cartea și să o cumpere. Din acest punct de vedere și în acest an graficienii noștri s-au străduit să execute volume de calitate. Ne referim la prezentarea grafică a antologiei populare „Maiakovski” care interesează ei copieră executată de J. Perahim, a romanului „Corăbierul Grigori Selhov” în execuția lui O. Adler, de asemenea la ediția de lux a „Poemelor” lui Lermontov (ilustrator

M. Schmidt), a volumului „Moravuri de pe ulița Rastereeva” (ilustrată de Ion Ion), „Emelian Pugaciov” (ilustrat de Nichișev), „Viteazul în pielea de tigru” (Ion Petrescu) și „I. E. Repin” în care sînt incluse reproduceri după pinzele marelui pictor.

În acest an am editat multe lucrări și în limbile minorităților naționale (din literatura clasică rusă cit și cea sovietică).

Desigur că cititorii vor să știe ce cărți noi tipăresc „Cartea Rusă” în cadrul Lunii prieteniei romino-sovietice. Editura întreprinde să dea lumii tiparului un însemnat număr de noi traduceri, alt din literatura clasică rusă cit și din cea sovietică. Din cărțile care vor apare amintim volumele: „Opere” vol. V, de A.P. Cehov, în care sînt înmănușate un mare număr din schițele și povestirile scriitorului „Liszt, Schumann, Berlioz în Rusia”, studii de critică muzicală de V.V. Stasov, „Viteazul în pielea de tigru” — celebrul poem al lui Șota Rustaveli, „Energia” — cunoscutul roman al lui F. Gladkov, „Schițe și nuvele” de V. Oveicik, „Pădure rusească”, valorosul roman al lui L. Leonov, mult așteptat de cititori.

În ceea ce privește proiectele de viitor ale editurii, informăm de cititori că redacția noastră a și început să lucreze la unele din operele prevăzute în planul pe anul 1957. Se prevede apariția de noi colecții, precum și de noi opere ale unor scriitori încă netraduși în țara noastră, unele lucrări despre viața popoarelor din Uniunea Sovietică — toate acestea pentru a oferi cititorului român posibilitatea unei cit mai largi cunoașterii a marilor creații ale literaturii clasice ruse și sovietice.

Jubileul unui mare artist

În Uniunea Sovietică a fost sărbătorit de curînd jubileul o 50 de ani de la nașterea cunoscutului scenarist și regizor Serghei Anolinarovici Gherasimov, artist al poporului al U.R.S.S.

Activitatea creatoare a celui ce avea să devină mai tîrziu remarcabilul regizor de cinematograful a început de timpuriu. Numele lui Gherasimov devine cunoscut încă din anii cînd interpreta diferite roluri ca actor de filme. Mai tîrziu, filmul „Cei șapte viteji” îi consacra pe Gherasimov ca pe un talent al regizoratului sovietic. În cei 30 de ani de intensă activitate pe tărîmul cinematografului, S. A. Gherasimov a prelucrat și transpus pe ecran numeroase opere clasice și contemporane. Tema preferată în creația regizoratului a constituit-o mai tîrziu omul nou, omul ve-

nic tînăr, cu munca, gîndurile și năzuințele lui, om cu care o făcut cu noștința și spectatorul nostru în filmele „Cei șapte viteji”, „Komsomolsk”, „Invațatorul”, „Tîndă Gardă”. Serghei Gherasimov e cunoscut însă nu numai ca regizor, autor de scenarii și actor, ca un remarcabil teoretician în arta cinematografică, domeniu în care a publicat lucrări pline de interes, ci și ca un priceput pedagog, care a educat și pregătit numeroși actori de talent. Printr-o elevii săi se numără Tamara Makarova, S. Bondarciuk, L. Sagalova, regizorul S. Samonov ș.a.

Jubileul a coincis cu turnarea unuia din cele mai mari filme create de talentatul regizor — „Pe Donul liniștit” — după romanul cu același titlu al lui Mihail Șolohov.

În întâmpinarea Lunii Prieteniei

Țara se pregătește de sărbătoare

Cu neajmărită dragoste se pregătește întreaga țară să întâmpine marea sărbătoare a Lunii prieteniei romino-sovietice, intrată în tradiția poporului nostru.

Ca și în fiecare an, poporul nostru va avea bucuria să primească în anul lui în zilele tradiționale sărbătorilor o importantă delegație din Uniunea Sovietică, alcătuită din personalități ale activității obștești sovietice, precum și dintr-o serie de cunoscuți oameni de cultură.

Manifestări de o deosebită amploare, care vor antrena mii și mii de oameni, se vor desfășura atât în orașe, cât și la sate.

În București, deschiderea Lunii prieteniei romino-sovietice va fi sărbătorită festiv în cadrul unei adunări care va avea loc la Ateneul R.P.R. în ziua de 6 octombrie.

Manifestări închinăte științei și tehnicii sovietice

În tot cursul lunii octombrie se vor desfășura numeroase manifestări consacrate popularizării științei și tehnicii sovietice. În cadrul acestor manifestări, organizate de Academia R.P.R., A.S.T.T., I.S.R.S., Societatea Științelor medicale, Societatea de matematică și fizică, etc., vor avea loc conferințe și referate pe diferite ramuri de specialitate, prezentând marile progrese pe tărîm științific și tehnic dobândite în Uniunea Sovietică.

Tot în același cadru se va organiza o conferință pe tema „Politehnizarea învățământului”, la care vor participa profesori și învățători din întreaga țară.

„Săptămîna cărții sovietice”

Între 15-21 octombrie se va organiza „Săptămîna cărții sovietice”. Cu acest prilej, în colaborare cu Ministerul Culturii și Uniunea Scriitorilor din R.P.R., se vor organiza numeroase dezbateri, conferințe, seri literare, întâlniri cu scriitorii, standuri de cărți etc.

În aceeași perioadă la București, Cluj, Timișoara și în alte orașe vor avea loc întâlniri cu membri ai delegației sovietice care ne va vizita țara, în cadrul cărora se vor discuta diferite probleme actuale ale literaturii sovietice.

De asemenea în cămine și cluburi, în bibliotecile regionale și rationale se vor organiza expoziții ale cărții ruse și sovietice, precum și discuții pe marginea cărților expuse.

Printre oamenii de cultură din Cluj..

Cele treburi nu sînt de rezoluat într-o instituție cum e Biblioteca Centrală Universitară de la Cluj — mai ales acum la început de an școlar? Or, organizarea unor cercuri de studii, analiză a muncii în colectivele bibliotecilor de specialitate, concursuri pentru locurile de bibliotecari vacante. Directorul, prof. univ. T. Mihăilescu, se ocupă de îndrumarea colectivului, participînd direct la rezolvarea multora din acele treburi.

Cu toate acestea, nu trece o zi ca tot, Mihăilescu să nu se ocupe și de sarcinile obștești. De mai bine de șapte ani activează în cadrul organizației A.R.L.U.S. Cluj. A finit conferințe în diferite orașe din regiune, a organizat expoziții, a condus cursuri de pregătire a activiștilor A.R.L.U.S., a ajutat întotdeauna consiliul A.R.L.U.S. în vederea îmbunătățirii activității desfășurate de organizație. Acum în cadrul biroului consiliului regional A.R.L.U.S. răspunde de activitatea în rîndurile intelectualelor.

În aceste zile de intense pregătiri în vederea sărbătorii Lunii prieteniei romino-sovietice, tot Mihăilescu se ocupă de pregătirea activităților care se vor desfășura în rîndurile intelectualelor clujene.

— Pregătim pentru Luna prieteniei din anul acesta organizarea unor acțiuni la un înalt nivel — îmi spune tot, Mihăilescu.

Pentru simpozionul cu tema „Petru cel Mare și romînii” își pregătesc expunerile acad. C. tin Daicociu, prof. univ. V. Preda și prof. univ. L. Banțu. Un colectiv alcătuit din profesori-ingineri de la Institutul Politehnic a adunat un bogat material documentar privind ultimele noutăți ale tehnicii sovietice și îndeosebi în domeniul mecanizării, automatizării, construcției și folosirii energiei atomice. Pe baza acestui material, în cadrul diferitelor facultăți de la Institutul Politehnic vor fi organizate simpoziune, vor fi prezentate referate la care vor participa specialiști, profesori și studenți.

Într-una din zilele Lunii prieteniei romino-sovietice va mai avea loc la Cluj o consfățuire care va dezbate problema documentării tehnico-științifice în sectorul chimic, folosind și în această direcție experiența sovietică. Pentru această consfățuire au fost anunțați nu numai specialiștii din întreprinderile și instituțiile regiunii Cluj, ci și din regiunile Baia Mare, Oradea și Regiunea Autonomă Maghiară.

Zilele acestea s-a stabilit, împreună cu conducerea Filialei Academiei, în care secții și ce teme vor dezbate referatele, consultațiile și comunicările la care vor fi antrenați un mare număr de oameni de știință.

Acțiuni asemănătoare se pregătesc și în rîndurile celorlalte pături ale intelectualilor din Cluj. Profesorii vor discuta despre principiile pedagogice ale lui Makarenko și ale altor pedagogi sovietici. Juriștii, despre necesitatea apărării și întăririi legalității populare. Oamenii de artă vor prezenta

„Festivalul filmului sovietic”

Una din manifestările Lunii prieteniei romino-sovietice va fi și „Festivalul filmului sovietic”.

Dintre filmele în premieră care vor fi prezentate în zilele Festivalului fac parte o serie de creații recente ale studiourilor sovietice cum sînt: „Afacerea Rumeantev”, „Voinita”, „Mexicanul”, „Dosarul 306”, „Soarta tobosarului”, „Cazul fruntașului Koceotov”, „Dol căpitan”, „Prumul eșalon”, „Rude străine”, „Fiul”, „Într-un magazin universal”, etc.

Pentru iubitorii teatrului clasic rus și sovietic, teatrele din Capitală anunță de asemenea un mare număr de spectacole. Teatrul Național „I.L. Caragiale” din București va da numeroase spectacole cu piesele „Platon Krețci” de Al. Korņoiciuk, „Liceenii” de K. Trenov, „O chestiune personală” de A. Stejnec, Teatrul Municipal a programat mai multe spectacole cu piesele: „Vassa Jeleznova” (M. Gorki), „Lubov larovaia” (K. Trenov). Același teatru organizează o serie de conferințe ilustrate, de prezentare a lui Cehov, Dostoievski, Gorki și Maikovski. La Teatrul Tineretului s-a programat un număr sporit de spectacole cu piesele „Ami de pribegie” (A. Arbuzov), „Gara vrul viu” (L. Tolstoi) și „Libelula” (M. Barașevici).

Tot în cadrul Lunii prieteniei, Teatrul C.F.R. Giulești a anunțat premiera piesei „Într-un ceas bun” de A. Rozov. Premiera a ceeași piese este anunțată și de diferite alte teatre din țară.

Numeroase manifestări culturale și sportive

Un bogat program al Lunii prieteniei romino-sovietice fac parte conferințele, discuțiile și simpoziunile pentru tineret ce se vor organiza în facultăți și în școli, despre eroismul în muncă al tineretului sovietic. De asemenea, ciclurile de conferințe ce se vor ține pe tema: „Să cunoaștem scriitorii sovietici”. Tot în cadrul Lunii prieteniei, pentru elevii școlilor medii, U.T.M. și Ministerul Învățămîntului vor organiza un concurs de desene și de încercări literare privind tema prieteniei romino-sovietice. Manifestările tineretului vor culmina în cadrul Zilei Comsomolului și al Zilei prieteniei dintre tineretul romîn și tineretul sovietic, ce vor fi sărbătorite în întreaga țară în ziua de 29 octombrie.

Sub îndrumarea Comitetului pentru Cultură Fizică și Sport, în numeroase colective sportive din țară se desfășoară

soară pregătiri în vederea tradiționalelor competiții sportive ce vor avea loc în Luna prieteniei romino-sovietice.

Una din marile competiții de masă din Luna prieteniei va fi crosul „Să întâmpinăm 7 noiembrie”. Pregătirile pentru această competiție, care se va desfășura pe scară rațională și regională și se va încheia cu faza republicană, în care vor fi antrenați mii de tineri din orașe și de la sate, au început în numeroase colective sportive.

A doua mare competiție închinată Lunii prieteniei romino-sovietice o constituie „Ștafeta păcii”. Ștafeta va porni de la sate și va străbate în etapa I-a raioanele, în etapa II-a regiunile, iar în etapa III-a — pornind din Vatra Dornei, Oradea, Timișoara, Craiova și Constanța — se va întîlni în ziua de 7 noiembrie în orașul Iași. De aici, o delegație de sportivi din întreaga țară va parcurge ultima etapă lăși-Unghești, unde va înmîna sportivilor sovietici mesajul de prietenie al sportivilor noștri.

Alte manifestări

Din șirul marelui număr de manifestări ce vor avea loc în Luna prieteniei mai fac parte vizitarea de către oamenii muncii din întreaga țară a tezaurelor de artă recent restituite de U.R.S.S., organizarea unor întâlniri prietenești de o zi între locuitorii romîni și cei sovietici din regiunile de la granițe cu U.R.S.S., organizarea de schimburi de delegații cu o durată de 3-5 zile între unele din orașele noastre și orașe sovietice, spectacole cu concursul artiștilor sovietici ce vor vizita țara în cadrul Lunii prieteniei, schimburi de scrisori, etc., care vor culmina cu sărbătorirea pe tot întinsul țării a celei de a 39-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

În cursul Lunii prieteniei, în U.R.S.S., vor avea loc de asemenea numeroase manifestări închinăte prieteniei romino-sovietice. Astfel, la invitația V.O.K.S.-ului va pleca în U.R.S.S. o delegație A.R.L.U.S. ai cărei membri vor ține conferințe la Moscova și în alte orașe.

Luna prieteniei în U.R.S.S.

În cursul Lunii prieteniei, în U.R.S.S., vor avea loc de asemenea numeroase manifestări închinăte prieteniei romino-sovietice.

Asfel, la invitația V.O.K.S.-ului va pleca în U.R.S.S. o delegație A.R.L.U.S. ai cărei membri vor ține conferințe la Moscova și în alte orașe.

De asemenea, în cadrul acordului cultural, va pleca și un grup de artiști de operă din R.P.R., care va da recitaluri. Studenții și aspiranții romîni aflați în U.R.S.S., vor organiza adunări festive, conferințe, seri culturale închinăte prieteniei romino-sovietice.

Pentru a informa publicul sovietic asupra realităților din țara noastră, A.R.L.U.S. va trimite bogate materiale documentare, albume, broșuri, reviste etc.

...și la un ansamblu artistic

Prof. univ. T. Mihăilescu ne-a vorbit de studiul de pregătire a manifestărilor în rîndurile intelectualilor nu numai din orașul Cluj ci și din unele orașe ale regiunii. De pildă, ing. I. Ciupercu de la I.C.A.R. Cimpia Turzii a pregătit referatul porumbului ca premergătoare grîului, referat ce va fi prezentat în cadrul consfățuirii inginerilor și tehnicienilor agronomi din raion. La Bistrița, Năsăud, Dej, precum și în celelalte raioane, cu foarte multe măsuri în vederea organizării de simpoziune și de conferințe.

— Reușita tuturor acestor manifestări cere o preocupare permanentă — îmi spune tot, Mihăilescu — și vom reuși deoarece în această direcție activizăm un colectiv larg de intelectuali din regiunea Cluj.

terpretează el diferitele melodii ca, de pildă, „Cîntec despre taiga” de Șostakovici, „Cîntec despre Căapev” de Milutin și altele. Un cîntec românesc, unul maghiar, o horă, un cearșă — totul se desfășoară ca în fața unui numeros public.

— Odată cu acordurile cunoscutelor melodii ucrainene „La culesul porumbului” apar și cele șase perechi de dansatori.

— Sînt toți fruntași în producție, Alex. Vancea, Gh. Filip, Alex. Nemeti, Eva Szajko, Irma Hathazi — îmi spune maestrul de balet Iosif Farcaș, responsabilul artistic. Fiecare din ei execută figură după figură cu atîta grație și precizie, că puțin ar fi în stare să creadă că toți acești tineri sînt strungari, pictori, sulfațori în sticlă, croitori și nu coregrași încercați.

Programul ansamblului U.R.C.M. din Cluj, pregătit pentru Luna prieteniei romino-sovietice, se încheie cu cîntecul „Vals moscovit” de Blanter executat de Irma Suler.

— Asistăm la ultima repetiție. Sala mare a clubului e plină de freacăntul celor din urmă pregătiri — se acordă instrumentele dansatorilor și rînduiesc costumele solisților, stau la cuși și parcă repetă, mintal, o arie.

Programul începe cu cîntecul „Moscovia, Moscova” executat de orchestra dirijată de Andrei Zalași. Urmează apoi o melodie de Blanter din filmul „Primăvara”. Solist este nortatorul de la cooperativa de întreprinderi, Vasile Rafai. E atent la fiecare mișcare a dirijorului. Cîntă cu multă vioiciune și siguranță de sine. Răsună apoi melodiile unei populuri de cîntec și jocuri populare romînești din regiunea Cluj. Un minut liniște. Dar nu e pauză. Orchestra a și început. Execută melodia „Vint de libeitate” din opera cu același nume a lui Dunaevski. Cîntă Iosif Strausman, turnător la cooperativa „Arta metal”. De mai bine de un an a intrat în ansamblu și îndrăgește cîntecurile sovietice. Cu multă plăcere îndrăgește.

— Dacă vreți să vedeți totuși ceva interesant, vă voi arăta instalațiile de prelucrare și extracție, care într-adevăr merită osteneala.

În timp ce mă conducea prin vasta și — la prima vedere — întortochiata sa gospodărie, inginerul deveni mai puțin taciturn. Fără vorbe de prisos, cu foarte multă limpezime, îmi explică, în timp ce înțeam de la o mașină la alta, drumul și prefăcerea pe care le suferă minerul din clipa cînd începe între masele de oțel ale concasorului, pînă cînd — stors de tot ce avea prețios în el — este aruncat în riu. Nu mă mai îndoiam că omul este îndrăgostit de meseria sa. La un moment dat, lăsa să-i scape câteva cuvinte despre felul cum — ajutat de inginerul Laudoni, și el absolvent al unui institut sovietic — făcuse ca fabrica să devină întreprindere frunțată, după ce vreme îndelungată rămînea la sfîrșitul fiecărei luni cu planul neîndeplinit. Dar, spre marea mea dezamăgire, își curmă confidențele la jumătate.

Convins totuși că am de-a face cu un om poate excesiv de modest, însă nici de cum banal, peste câteva zile l-am căutat din nou. Pe tovarășul Onofrei nu l-am mai găsit, în schimb l-am întîlnit pe tehnologul secției, inginerul Laudoni. Acesta se arătă mai înțelegător față de zăriașii. Așa am reușit să aflu povestea celor doi tineri ingineri care, prin dirigența și

iscușința lor, s-au dovedit vrednici de școala sovietică ce i-a crescut.

În anul 1953 — îndată după ce-și terminase studiile în îndepărtatul ținut al Uraltului — Lucian Onofrei fusese numit inginer la întreprinderea minieră „Petre Georgehe” din Baia Mare. Cam în aceeași vreme aici, la secția „Cianurație”, era montată o rouă instalație de decantare, fabricată în R.P. Ungară. Acest inginer știa că în țara noastră se făcea mult mai puțin productiv decît se făcea în R.P. Ungară, la sfîrșitul fiecărei luni bilanțul arăta că fabrica producea mai puțin minereu decît prevedea planul.

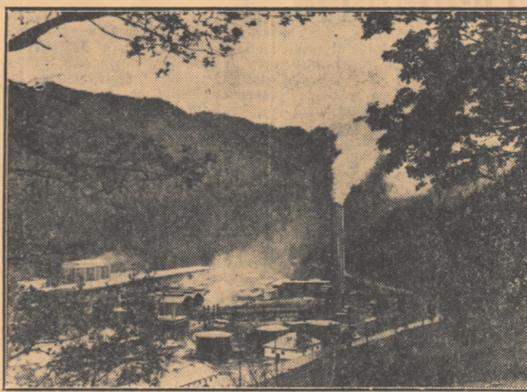
În întreprindere se formaseră două opinii. Cei care își băteau capul pentru a găsi cauze „obiective” și, deci, sece pentru neîndeplinirea planului, susțineau că suprafața de decantare ar fi neîndeplinită, că minereul ar conține niște săruri care stînjesc extracția și că, în general, nu se poate face nimic pentru a îndrepta lucrurile. Afirmările acestea erau susținute și argumentate de șeful de atunci al „Cianurației”, fost acționar al întreprinderii miniere Săsar. Dar cu o astfel de situație nu se putea împăca în rîptul căpitanului tînar inginer Lucian Onofrei. În jurul lui se grupară cei care socoteau că nu găsirea de motive pentru neîndeplinirea planului merită osteneala, ci găsirea unei ieșiri din acest impas.

După multe căutări, absolventul institutului din Sverdlovsk găsi cheia problemei: cele cinci camere ale inginerului trebuiau folosite în paralel, nu în serie. În felul acesta, cu toate că procentul de îngrosare ar fi fost mai redus, randamentul instalației ar fi crescut de câteva ori. Dar, cu toată simplitatea acestei soluții, șeful secției reuși să împiedice aplicarea ei.

În anul 1954, lui Lucian Onofrei i se alătură și inginerul Laudoni, soșii la fabrică după ce absolvise facultatea la Moscova. Dar soluția propusă de amîndoi de tovarășul Onofrei continua să fie respinsă. Influența Vechiului șef al secției „Cianurație” era mare (om în vîrstă, serios, inginer cu experiență și așa mai departe), iar conducerea întreprinderii, ca și tovarășii trimiși de Minister, s-au lăsat înșelați multă vreme.

Cu toate acestea, tovarășii Onofrei și Laudoni nu s-au dat bătută. Vădînd că n-au încercat, cei doi ingineri luară o hotărîre îndrăzneală. Veghind cu rîndul, în fiecare noapte schimbau felul de funcționare a bateriei de decantare. Spre uimirea multora, timp de trei luni la rînd fabrica își îndeplinea planul. În felul acesta, adevărul triumfă. Vechiul șef al secției fu îndepărtat, iar din aprilie 1955 inginerșef al secției este Lucian Onofrei. Tot de atunci fabrica depășește cu regu-

La poalele Ceahlăului

Cite nu s-au scris despre Bicăz în ultimul timp! De aceea și există la poalele Ceahlăului este cit se poate de bine cunoscut, că despre el se știe totul. Sosind însă pe șantier, își dai seama că de puține lucruri știi despre această uriașă construcție, că totuși ar mai fi multe de scris pentru ca oamenii să-i cunoască cit de cit mărfa și vastitatea. O călătorie la Bicăz, în zilele noastre, constituie un șir neîntrerupt de surprize, prilejuri de meditație și neașteptate reflecții.

Pentru mine, impresiile au început chiar din clipa cînd am coborît din tren. Pornisem din București într-una din acele zile reci, pe care le-a dus timpulora toamnă de anul acesta, și mă pregăteam să înfrînt la Bicăz, în munții nordici ai țării, un adevărat milion și jumătate de metri cubi de beton necesari barajului. Același proveniență, sovietică, o au numeroase excavatoare, mașinile miniere, autocamioanele basculante de mare tonaj, sondezele, drăgile refulante și altele altele mașini și mecanisme presărate pe întreg șantierul. Nu trebuie uitat nici nesecatul izvor de experiență pe care l-au oferit necetat muncitorii sovietici. Voi aminti, ca un exemplu edificator, numai de mătoda minerului Ivan Golovoi: după ce s-a început aplicarea acestei metode, ritmul de înaintare în tunel a fost aproape dublat. Și, în sfîrșit, împresia de același nesecat interes, la Direcția Generală a șantierului, am aflat că dintre inginerii care lucrează la construcție vreo 20 și-au făcut studiile în institutele sovietice.

„Prima vizită făcută la sectorul „tunel-ieșire” și la fundalia viitoarelor uzine este pe terminate. Am plecat de aici cu convingerea că, prin proporțiile lor, aceste lucrări — mai ales fundajia — vor fi, dacă nu ultima, dar cel puțin cea mai mare surpriză, căci nu-mi puteam imagina ceva mai impresionant, mai grandios. A doua zi însă, privind de sus gîtitura văii care și începu să fie umplută cu beton în locul unde pește patru ani curgerea repede a Bistriței va fi po-

MIRCEA FODOREANU
(Continuare în pag. VI)

Pentru o agricultură modernă

În România trecută — care atîta amar de ani a fost proclamată „țara eminenței agricole” — agricultura rămăsese la o etapă de dezvoltare înăpoeată. Pînă acum zece ani, ogoarele erau lucrate după obiceiuri — bune și rele — rămase din bătrîni, cu mijloace primitive. Numai pe unele dintre marile latifundii agro-tehnice moderne începuse să pătrundă, împinsă doar de lăcomia unor moșieri, mai întreprinzători. Urmările acestei stări de lucruri le reșimțim pînă astăzi și lichidarea lor nu este deloc ușoară. Frontul principal în această luptă este mecanizarea agriculturii, — obiectiv central al regimului democratic popular în construirea socialismului la sate.

În lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii, încă de la începuturile ei, poporul nostru are necontenit alături umărul de frate al poporului sovietic. Acest sprijin neprețuit de mecanizare, tehnica și agricultura. Numeroase mașini pe care industria U.R.S.S. ni le-a livrat au fost încetul cu încetul, prietenii sovietici au ajutat țării noastre să-și creeze o industrie proprie de tractoare și mașini agricole. În prezent nevoile de import în acest domeniu au scăzut simțitor. Mai mult decît atât, astăzi Republica Populară Romînă exportă tractoare în numeroase țări ale lumii.

Uniunea Sovietică ne-a oferit și documentația necesară fabricării acestor mașini, ne-a ajutat în organizarea producției de tractoare și mașini agricole. În prezent, în țara noastră se construiesc, în afară de tractoare, pluguri, semănători, cultivateoare, combine și multe altele mașini necesare dezvoltării agriculturii.

Combina rominească de recoltat porumb construită după modelul combinei sovietice. Probele practice făcute au dovedit că mașina întrecuște toate calitățile necesare.

Evident că mecanizarea nu este un scop în sine și că ea este introdusă numai în măsura în care aduce un aport economic, astfel ca prețul de cost al lucrării executate mecanizat să fie mai mic decît în cazul execuției manuale, obținîndu-se astfel și o înaltă productivitate a muncii și o calitate ridicată. La început, tînră noastră industrie socialistă construia diferite mașini fără să existe criteriile științifice în alegerea lor — fapt care

„Omul de aur de la Săsar”

aritate planurile lunare de prelucrare a minereului.

Dar tot, Onofrei nu se culcă pe laurii primei victorii. În prezent, împreună cu tov. Laudoni — care se pregătește pentru aspiratura — efectuează o serie de cercetări și experiențe, urmînd să creeze la maximum procentul de extracție a metalelor din minereu. Lucrarea nu este de loc ușoară, nici simplă, și va necesita îndelungă căutare. Stabilitatea caracteristicilor optime ale grăunțelor de măcinare a minereului, ale concentrației reactivilor, diluției, proceselor de oxidare și ale altor factori vor cere fără îndoială multe luni și poate chiar ani. Dar direcția celor doi tineri ingineri, de rîndurile căpătate de oamenii sovietici de a fi veșnic în căutarea noului — sau chezie să și de data asta izbînda lor va aduce fabricii lor noi succese.

F. MIRCEA

„Mulțumesc!”

Trenul alunecă lin pe podul de peste Prut. Acum goneste pe pămînt românesc. Ingrămădindu-se ciorchine la fereaștră, călătorii privesc curmurile, satele și păduricele ce li se perindă prin fața ochilor, priveștile noi ale acestui pămînt, încă necunoscut pentru cei mai mulți dintre ei.

„Ce fel de țară o fi România?” se întreabă unul din călători, G. Oșeverov, corespondentul special al ziarului „Komsomolskaja Pravda”. Și față ce scrie într-un număr recent al ziarului său.

„La cîteva minute după ce am trecut granița, trenul oprî în gara Cristești. O bătrînă care lucra în grădina din dreapta gării ruse în grabă o mulțime de flori și se apropie de vagonul nostru. În ochii ei se putea citi atîta căldură și mișcare, chipul îl strălucia de atîta fericire, încît pînă și cei mai rezervați dintre noi zîmbiră și începură să-i facă semn că mina, femeia întinse buchetul spre fereaștră deschisă și spuse ceva pe romînește. Un tovarăș de drum care, se vede, mai fusese prin România, ne traduse:

— Îi roagă pe oamenii sovietici să primească acest dar.

— Mulțumesc! — spuse femeia cînd luărăm buchetul. Nu trecu nici un minut și aduse un nou buchet.

De astă dată ea povestî că fiul ei a terminat facultatea la Moscova, iar acum lucrează ca inginer în România. Femeia mulțumeste pentru aceasta. Tîrîi Sovietice și urează solilor ei bun venit.

Cuvîntul „mulțumesc!” l-a mai auzit de nenumărate ori Oșeverov. În timpul vizitei sale în România. La Uzinele „1 Mai” din Ploiești l-a cunoscut pe strungarul Niculescu Virgil. Povestind despre metodele sovietice pe care le-a folosit și care i-au ajutat să mărească productivitatea muncii, el a spus în încheiere:

— Îmi exprim adîncă recunoștință tovarășilor dumneavoastră, pentru tot ce am învățat de la ei. Și a adăugat: mulțumesc!

Corespondentul ziarului „Komsomolskaja Pravda” își amintea de cînoștința sa de la Hunedoara, maestrul Ion Oprea, cu care discută fără translator. Patru luni a stat Oprea la combinatul metalurgic din orașul Stalino. Acum maestrul îl învață pe tovarășii săi metodele sovietice de muncă. La despărțire Ion Oprea și-a exprimat o rugămînte.

— Dacă se va întîmpla să ajungeți prin orașul Stalino, va rog să transmiteți salutări prietenilor mei sovietici. Să le spuneti „mulțumesc”. Ei cunosc acest cuvînt.

„Mulțumesc!” spun nu numai romînii, „Mulțumesc!” a spus în încheiere și Oșeverov.

„Mulțumesc!” — le-am spus la plecare prietenilor romîni. — Mulțumesc pentru mară dragoste față de oamenii sovietici, care la rîndul lor nutresc aceleși sentimente calde față de vecinul lor de peste Prut — talentatul popor al Romîniei libere!”

Călătoria prin Uniunea Sovietică

Impresii de neuitat

Pe cel ce face o călătorie prin Uniunea Sovietică e greu să se hotărăască ce să viziteze mai întâi. Ori unde i-ar miza pașii, are de văzut lucruri interesante, neobișnuite. A fost greu și pentru delegația noastră să facă o alegere. În cele din urmă am hotărât să ne delectăm în Gruzia, în patria însoțită a lui Șota Rustaveli, republica caucaziană de care ne simțim apropiați prin străvechii legături culturale.

Distanta Moscova-Tbilisi am străbătut-o cu avionul. Cu cât ne depărtăm mai mult de Moscova și ne apropiem de sud, timpul devine tot mai cald. Ajungând deasupra orașului Suhumi am putut vedea fragmente din Mări Negre. Dincolo de culmile, pe alocuri golașe și cu zăpezi vesnice chiar în toată vremea, se zăresc meterezele străvechii capitale gruzine. Așezat pe malurile pitorești ale râului Kura, Tbilisi, unul din cele mai vechi orașe ale lumii, a cunoscut o viață grea și plină de frământări, ca însăși istoria poporului gruzin. El a cunoscut amărăciunile năvăliților străine și epoci de marea înflorire. Orașul poartă urmele unei vechi și mari civilizații.

Istoria orașului Tbilisi, ca și de altfel a Gruziei în întregime, a înscris pagini glorioase pe răbojul vremii. Dar niciodată, de-a lungul istoriei sale Gruzia n-a cunoscut o perioadă de înflorire ca în anii Puterii Sovietice. Din inima orașului vechi a crescut un oraș nou, socialist, cu peste 700.000 locuitori, cu clădiri ce impresionează prin claritatea ansamblului arhitectural. Din Piața Lenin — în inima orașului nou — începe cea mai largă și frumoasă arteră a orașului — Calea Șota Rustaveli. Te impresionează înălțarea monumentală a instituțiilor publice, printre care Casa guvernamentală a R.S.S. Gruzine, construită în stil național gruzin din frumoasa marmură alb-gălbui, caracteristică acestor locuri.

Străvechi centru cultural cu tradiții milenare, Tbilisi a rămas și azi centrul vieții culturale a republicii. Din cele 19 institute de învățământ superior înființate de Puterea Sovietică în Gruzia, 12 se găsesc în Capitală. Trebuie să menționăm că înaintea de Revoluție nu exista nici un liceu. Aici își are sediul Academia de Științe a R.S.S. Gruzine, înființată în 1941 și tot aici se află multe institute de cercetări științifice, 12 teatre, numeroase școli etc. Totodată orașul a devenit ceea ce n-a fost niciodată înainte — un mare centru industrial cu uzine constructoare de mașini și de mașini-unelte, cu fabrici textile etc.

În Gruzia am avut prilejul să vizităm numeroase întreprinderi industriale care ne-au uimit prin nivelul înalt al producției și tehnicii. Printre altele, am vizitat combinatul textil și de tricotate — înfăptuirea în care lucrează aproape 8.000 de muncitori aparținând la douăzeci și cinci de naționalități, printre care gruzini, ruși, coreeni, chinezi și alții. „O mare familie gruzină” — ne spune directoarea întreprinderii. Fabrica posedă un complex de instituții social-culturale: o creșă și o grădiniță de copii, un teren de sport, un bazin de înot, un club, o școală medie serală, o policlinică — măritul vii ale grăjii permanente față de om.

Vizitând clubul, am fost deosebit de impresionați la vederea fotovitrinei centrale, dedicată marii noastre sărbători naționale, zilei de 23 August. Și atunci am simțit, a nu știu câtă oară de când ne aflăm pe teritoriul Uniunii Sovietice, prietenia sinceră cu care ne-am înconjurat oamenii sovietici și am prețuit din adevărat inimii această minunată adincentrie.

În călătoria noastră prin Gruzia am vizitat orașul Rustavi, situat la 25 km. de Tbilisi, una din minărilor populare gruzin. Înălțat pe ruinele unui oraș străvechi, pe un loc unde acum 10 ani nu era nici o așezare umană, orașul Rustavi, care numără astăzi 60.000 locuitori, e un simbol al prieteniei popoarelor Uniunii So-

I. MORARU
secretar
adjunct al Consiliului
General A.R.L.U.S.

Construcțiile industriale gruzin au făcut asupra noastră o impresie deosebită. Printre acestea, și clădirea Teatrului din Kutaisi

Cu prilejul sărbătorii naționale a României, o delegație a A.R.L.U.S.-ului a fost invitată în Uniunea Sovietică de către Asociația Unională pentru Legături Culturale cu Străinătatea — V.O.K.S. Delegația a participat la sărbătorirea zilei de 23 August la Moscova și a făcut o călătorie prin U.R.S.S. Vizitând Moscova, Leningrad, Tbilisi și alte orașe sovietice, reprezentanții Asociației noastre au fost întâmpinați cu multă prietenie și căldură. Numeroase întâlniri cu oamenii sovietici au fost tot atâtea dovezi ale dragostei și interesului pe care constructorii comunismului le poartă țării noastre.

Din această călătorie membrii delegației A.R.L.U.S., s-au înapoiat în patrie cu impresii de neuitat. În cadrul acestei pagini publicăm impresiile de călătorie ale câtorva din membrii delegației.

În țara luminii

Unii dintre noi călătoream pentru prima dată în țara oamenilor sovietici și bucuria noastră era cu atât mai mare. De la aeroportul românesc, din momentul urcării în nava sovietică și până în momentul reînnoțirii în țară, am fost oaspeți primiiți cu multă dragoste și simpatie de oamenii sovietici.

Plină de farmec, străbătută de specii înnoitoare care îi este atât de specific, încă din primele clipe Moscova cucerește pe orice vizitator.

După ce cu curiozitatea de a cunoaște cât mai mult ne-am împărțit timpul foarte meticulos, am început vizitarea orașului. Unii dintre cititorii noștri, desigur că au vizitat poate mai pe îndelete marea metropolă a socialismului și cunosc unele din lucrurile despre care scriu. Dar cred că oricât de mult s-a scris, tema nu va putea fi nicodată epuizată, fiindcă fiecare poate surprinde ceva înțeles din realitatea țării Socialismului, care prezintă mereu aspecte noi.

La Kremlin am trăit cu prilejul vizitei, impresii de neuitat. Aici se mai păstrează camera modestă în care a lucrat marele Lenin și unde și-a conceput planul de electrificare a țării, pe care presa burgheză l-a socotit o „utopie”. Astăzi ecoul îndepărtat al acestei „aprecieri” a fost spulberat definitiv de prima centrală atomică electrică din lume. Am avut prilejul să văd tezaurele artistice ce sînt adăpostite în palatul Kremlinului. Astăzi ele nu mai servesc la deslătarea țării și odraslelor lor, ci la educarea maselor celor mai largi din țara sovietică. Tot aici a fost expus și tezaurul nostru istoric restituit recent țării noastre.

Pe colinele Lenin, de pe terasa Universității Lomonosov — unul din marile focare ale culturii sovietice în care învață 18.000 studenți din diferite țări ale lumii — ai imaginea unică a imensului edificiu construit de oamenii sovietici. Tot de aici poți admira panorama celuilui mare stadion din U.R.S.S., construit pentru spartaciada din 1958 și Festivalul Mondial al Tineretului din 1957.

Impresii de neuitat am trăit la Biblioteca Centrală Lenin care în-lu-dează toată istoria cărții ruse. Aici am putut vedea operele lui Pușkin traduse în 81 de limbi. Lăsurile lui Gorki editate în zeci de țări și alte capodopere ale culturii ruse și sovietice.

Și tot aici am pipăit primul număr al ziarului „Iskra” din decembrie 1900. În ultimii ani, marea bibliotecă, cu tipăriți datînd din secolul al XV-

lea, s-a transformat într-o adevărată academie unde sînt consultate zilnic circa 25.000 de cărți. Marea bibliotecă primește aproape toate publicațiile din lume, în laboratoarele proprii se reîncălzesc și se păstrează cronici străvechi, care sînt puse la dispoziția savanților, uneori veniți de la mii și mii de kilometri și chiar de peste hotare, pentru a le studia.

Impresii mișcătoare, clipe de adevărată emoție am trăit în comuna Gorki, care se află la 30 km. de Moscova, unde am vizitat locuința lui Lenin, din anul 1918-1923, tot atât de modestă ca și locuința din Kremlin. Aici, cum a fost transformată în muzeu. Aici am ascultat pe o bandă de magnetofon, vocea marelui geniu al omenirii.

Camera de lucru a lui Lenin s-a păstrat așa cum arăta în ultima zi a vieții lui. Aici se află și ultima carte citită de Lenin: „Dragoste de viață” de Jack London, de asemenea ochelarii lui și creioanele cu care făcea adnotările. Calendarul însuși a rămas deschis la ultima zi trăită de Lenin — ziua de 21 ianuarie 1924. Fila n-a mai fost ruptă...

Pe una din aleele dimprejur casei, aleea de tranziții, mult îndrăgită de Lenin, au fost plantați și tranziții din țara noastră, aduși de diverși vizitatori, care au fost sădiți de ei și acum au dat în floare.

O mare deslătare ne-a prilejuit drumul spre Gruzia. Am părăsit Moscova seara, la orele 9, de pe aerodromul Central. Am făcut escale la Har-kov, Rostov pe Don, Suhumi, Kutaisi și am ajuns dimineața la Tbilisi. Noaptea, din avion, orașele păreau uriașe mări de lumină. Orașul Tbilisi văzut de sus ne-a stîmțit aceeași impresie. Nu degeaba Maiakovski compara marea de lumină a capitalei Gruziei cu bolta cerească răsturnată.

Multe lucruri incântătoare am reținut din vizitarea R.S.S. Abhaze, cu capitala ei Suhumi, situată pe litoralul sud-estic al Mării Negre. Primul „sema” că te afli în Abhazia îl dai temperatura care aici se ridică la 43 grade, însă adierea mării și aerul de munte te face să uiți de căldura din timpul veri. Această climă creează minunate condiții de viață și florei și faunei foarte bogale aici, Bambusul atinge pină la 3 metri

numai într-o lună, palmierul trăiește 80 de ani, iar litoralul este plin de uriașe mîmoze senzitive.

Oamenii de aici, datorită cliimei, dar mai ales datorită condițiilor de viață pe care și le-au creat atîng o longevitate impresionantă. Am vorbit cu un abhaz de 120 de ani și cu alții la fel de „tineri”, căci pe aici unii din colhoznici au atîns și 147 ani. Unul din conducătorii abhaz ne lăcea atenți și la o serie de condiții mai speciale pentru a atînge asemenea vîrstă: să nu fumezi, să nu bei și să nu ai... să nu îți calbătar.

O viață bogată și plină de farmec duce colhoznicii în condițiile din Republica Abhazia... La Ahalsopet — satul nou — muncitorii care lucrează în pădurile învecinate au înființat un colhoz. Colhozul a avut la început numai 3 ha de pămînt. Astăzi colectivul său cultivă sute de hectare de porumb și viță de vie. Curînd colhozul „Ordjonikidze” a cuprins tot satul. Fiecare colhoznic i-a revenit pe lună în acest an în medie cîte 1.330 de ruble, în afară de produsele în natură. Satul, complet electricizat și radioficat, are o școală medie de 10 ani, cercuri culturale, un cerc dramatic, cercuri sportive etc. Felul de viață și bunăstare lui ne-au dovedit-o masa pe care pe nepregătite ne-a servit-o un colhoznic, și care a fost abundentă.

Peste cîteva zile am vizitat Lenin gradul, legendarul oraș al revoluției. Aici am trăit momente emoționante, de puternică evocare istorică. Pe locurile unde a început înfiptuirea planului revoluției, unde s-a săvîrșit și desăvîrșit marea eveniment istoric, am fost întâmpinați de zîmbetul oamenilor care au biruit.

La Leningrad treci cu emoție pe sub cupola pe unde au trecut oamenii revoluției la asediul Palatului de Iarnă, pentru a aresta guvernul provizoriu; vizitezi mișcat cruciatorul „Aurora”, ancorat pe Neva, de unde s-au tras primele salve ale revoluției și ale victoriei; îți reamîntesc și emoțiile de sosea „landestînă”, în noaptea, de 24-25 octombrie (6-7 noiembrie) 1917, a lui Lenin în palatul forțelor revoluționare, la Smolnii unde a scris primul apel către populația Rusiei, și unde în noaptea de 7 noiembrie, la sediul Congresului al II-lea al muncitorilor și țărănilor s-au emis istoricele decrete pentru pace și pămînt, aci, la Smolnii, s-a format primul guvern al Comisarilor Poporului în luptă cu marea Len.

Și la Leningrad tineretul se pregătește pentru festivalul din 1957. La clubul de cultură al tineretului pe care l-am vizitat, se pregătesc jocuri noi, surprize pentru participanți, se învață după manuale mici, de buzunar diverse limbi, cuvintele necesare pentru înțelegerea și apropierea tineretului din toate părțile lumii.

La întoarcerea la Moscova, delegația noastră a avut de împlinit o pînă-să îndatorire. A deșus la mansoanel din Piața Roșie o coroană de flori — orăndă și recunoștinții pentru sprijinul și contribuția adusă de marea țară a Sovietelor în edificarea socialismului în țara noastră.

C. PARASCHEVSCU-BALACEANU
președintele Consiliului regional
A.R.L.U.S.-București.

La Moscova delegația a vizitat și străvechea cetate a Kremlinului

Sufletul poporului

Am sosit la Moscova la 21 august și mă gîndeam cu oarecare regret că anul acesta nu voi întîmpina sărbătoarea eliberării alături de tovarășii mei de muncă, alături de întregul nostru popor.

Dar la peste 1.000 de kilometri de patrie, am asistat la o atît de însuflețită serbare populară închinată sărbătorii naționale a României, am fost martorul unei atît de calde manifestații de prietenie, încît m-am simțit ca acasă — cu tot ce are această impresie mai simplă și în același timp mai emoționant.

De 23 August, în Parcul central de cultură și odihnă „Maxim Gorki” din Moscova s-a deschis expoziția R.P.R. pe drumul construirii „socialismului”. La deschidere ploua cu găleata. Eram convins că pe o vreme ca aceea lumea nu va veni. Dar sute, mii de moscovizi ne-au spulberat îndoielile. Nenumărate mașini veneau una după alta, chiar pînă la ușa expoziției, și din ele coborau oameni de știință, muncitori, artiști, ingineri, dornici să cunoască succesele obținute de poporul nostru pe drumul construirii socialismului.

Feerie, ca un vapor ancorat la țarm se legăna pe apa Moscovei restaurantului plătitor „Dunarea” (Duna) Cele 400 de locuri erau neîncăpătoare pentru anafiori de sarmale cu mămăli-guță, de tucă de Văleni, Fetecăși și din ele coborau oameni de știință, muncitori, artiști, ingineri, dornici să cunoască succesele obținute de poporul nostru pe drumul construirii socialismului.

De altfel, în ziua de 23 August programul acestei orchestre a fost transmis la postul de radio Moscova și televizat, pentru că să-l poată cunoaște și cei mai mulți spectatori.

Pe estradele ridicate în Parcul central „Maxim Gorki” și în parcul „Baurman”, anume pentru serbarea populară organizată în cinstea zilei de 23 August, au răsunat pașii vioi ai „Haleganei” și „Briulețului”, interpretate cu măiestrie de dansatorii sovietici.

Pînă seara târziu, pe aleele parcului, tineretul din Moscova a fredonat melodii împletind cîntecul românesc cu cel sovietic.

Serbarea prieteniei romino-sovietice desfășurată sub cerul liber al Moscovei s-a terminat în plină noapte.

Cînd am văzut-o la masa prezidiului care a deschis serbarea populară din Parcul central de cultură și odihnă „Maxim Gorki”, am avut senzația că reîntîmesc un prieten scump. Înaltă, dreptă, cu părul alb, cu trăsăturile feței severe, îmblînzite de lu-

mina și căldura interioară, mama Zoiței privea cu ochi grași, încercînd de nesfîrșită dragoste maternă, pe cei adunați — și era mai mult tîneret.

Iar cînd glasul ei, care a răsunat în întregă lume ca o vibrantă chemare la luptă pentru pace, s-a alăturat celor prezenți cu cuvintele de dragoste și prietenie pentru țara noastră, am încercat un legitim sentiment de mîndrie.

Liubov Kosmodemiânskaia a vorbit despre locurile vizitate, despre oamenii pe care i-a cunoscut — dar mai ales despre tîneretul nostru.

Am tînut să vorbesc și eu la această serbare închinată sărbătorii naționale a României, ca să mă bucur alături de prietenii noștri romini, să-mi aduc contribuția modestă la cunoașterea mai profundă a țării lor, a realizărilor lor.

Am rămas foarte plăcut surprîși cînd am auzit vorbindu-se romînește în Gruzia, la Tbilisi.

Nol considerăm ca o datorie de cîntă să învățăm limba romină ne-am explicat simplu tovarășii de la G.O.K.S. — Țările noastre au legături străvechi, și apoi e mai bine cînd vorbești cu prietenii în limba lor.

— Dar cum procedați?

— Am organizat cursuri speciale la noi, la Asociație. Sînt mulți doritorii Specificul profesiei noastre cere să cunoaștem limbile tuturor popoarelor prietene cu care avem legături. Este indiscutabil că putem cunoaște mai multe despre țara dumneavoastră dacă „tratăm” în romînește.

Am știat multă vreme de vorbă în această problemă. Ne-a impresionat interesul real pe care-l manifestau gruzinii pentru limba noastră, pentru poporul nostru. La un moment dat, încetuia luase o astfel de întorsătură, încît ne-am trezit profesori fără să vrem.

Mă gîndesc de multe ori că dacă cineva m-ar întreba ce mi-a plăcut mai mult în Uniunea Sovietică, aș răspunde fără să stau la gînduri: — Sufletul poporului.

VASILE CIOCIRLIE
secretar al Consiliului regional
A.R.L.U.S. Galați

Onomastica

Ne întorceam de la Tbilisi la Moscova cu avionul. În drum am făcut un opoas mai îndelungat la Suhumi — capitala R.S.S. Abhaze.

De la aeroport pînă în oraș sînt vreo 16 kilometri pe care l-am străbătut cu mașina. Soseaua asfaltată este strălucită de ambele părți de chipuroși sobori, de smochini groși, cînucci bătrîni de la noi. Pe dealurile care punctează zarea cu spinările lor rotunjite, cresc lămi și portocali, iar pe măsură ce se apropia orașul, se amesteca în peisaj și palmierii.

Suhumi! Inchipuți-vă un oraș cu clădiri monumentale, elegante, cui-bărit la poalele munților Caucaz care se înalță ca un scut gigantic, apărîndu-l de toate răbunîrile vremii.

Iar alături, imensă, nesfîrșită, enigmatică se întinde marea.

Cerul de august la Suhumi este uluitor, de un albastru atît de intens ca cel care face faima cerului ari-can. Soarele atrător îl măică-colo scri-piri nestatornice, care-l face să pară că tremură. Și acest cer pare că s-a răsturnat literalmente în mare, luptîndu-se cu reflexele ei verzi care pe-alocuri ieșeau buritoare.

La Suhumi ne-am oprit la hotelul „Abhazia”. Cea mai puternică impresie mi-a lăsat-o aici nu confortul, nu eleganța — ci minuciuții și originalul calendar floral de la intrare, un rond cu flori care indică ziua, data, luna și anul.

Cînd am sosit, grădinarul — un adevărat artist — aranja „vineri 31 august 1956”.

— Schimbați zilnic data? — I-am întrebant.

— Desigur. Rupem foile la calendar zilnic — mi-a răspuns el zîmbînd.

Atunci mi-am adus aminte că a doua zi era onomastica mea.

— Miine vin să mă fotografiez aici. Vreau să-mi serbez ziua de naștere prin venirea la Suhumi și cu flori.

Și într-adevăr ziua mea a început cu flori. Flori de la ceilalți membri ai delegației A.R.L.U.S. — flori de la tovarășii de la G.O.K.S. (Asociația gruzină pentru relațiile culturale cu

Străinătatea), de la prietenii din Suhumi.

M-am fotografiat îngră calendarul de flori și voi păstra vesnic această fotografie. Eram bucurată că ziua mea n-a trecut pe neobservate. Dar încă nu bănuiam ce avea să urmeze.

În aceeași zi am făcut o vizită conducătorilor republicii, care ne-au primit cu multă amabilitate și s-au interesat îndeaproape de țara și poporul nostru. Apoi am vizitat grădina botanică din Suhumi, vestită în lumea întreagă — are peste 2.000 de specii de plante — și o crescătorie de mamuțe unică în felul ei care are ca scop principal experimentarea diverselor sureri folosite în lupta contra bolilor infecțioase și în special a poliomielitei.

De acolo ne-am îndreptat cu mașinile spre raionul Guda-Uti, colhozul „Ordjonikidze” din satul Ahad-Sobeti.

În drum spre colhoz ne-am oprit pe țîrm și am făcut o baie în mare (erau 35-45 grade la umbră). Ne-a surprîns faptul că pe toți Parachevscu-Bălăceanu nu l-a arăta ideea a-cesta și, cu toată căldura, e a rămas în mașină și a scris ceva de zor. (Vă rog să rețineți amănuntul acesta fiindcă are mare importanță).

După ce ne-am răcorit cu pepeți, mincați chiar acolo pe plajă, ne-am continuat drumul.

Chiar cu riscul de a mă abate de la subiect, vreau să spun câteva cuvinte despre colhoz.

Ei a luat ființă în 1936. Înainte, pe acele locuri erau o pădure întinsă și deasă. Actualii colhoznici și părinții lor erau obicani, colindînd munții cu turmele. Ei au coborît și s-au apucat cu hîrnicie să derîzeze pădurea, să destelenască pămîntul redîndu-l agriculturii.

Astăzi, ei cultivă suprafețe uriașe cu porumb, viță de vie, fructe, zarzavaturi etc. Colhozul are peste 200 de vite și dispune de mijloace mecanizate pentru creșterea lor și lucrarea pămîntului. Este în întregime electricizat și radioficat, are un punct sanitar foarte bine utilat, deservit de medicii care lucrează în colhoz ca și profesorii școlii medii de 10 ani a colhozului.

Ing. ZOE RIGANI
președinta Consiliului regional
A.R.L.U.S.-Ploesti.

